

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 9ης Απριλίου 1987 *

Στην υπόθεση 402/85,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση που υπέβαλε στο Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, το Cour d' appel των Βερσαλιών και με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

G. Basset, κατοίκου Fréjus (Γαλλία),

και

Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique (SACEM), με έδρα το Παρίσι,

η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία των άρθρων 30, 36 και 86 της εν λόγω Συνθήκης,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart, πρόεδρο, T. F. O'Higgins και F. Schockweiler, προέδρους τμήματος, G. Bosco, T. Koormans, O. Due, K. Bahlmann, R. Joliet και G. C. Rodríguez Iglesias, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- ο G. Basset, εκκαλών στην κύρια δίκη, εκπροσωπούμενος από τον P. Montier, δικηγόρο Παρισιού,
- η SACEM, εφεισίβλητος στην κύρια δίκη, εκπροσωπούμενη από τους O. Carmet και G. Kiejman, δικηγόρους Παρισιού,
- η κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενη προς το σκοπό αυτό από τους E. Belliard και J. Myard,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

- η κυβέρνηση της Ιταλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενη από τον L. Ferrari Bravo, προϊστάμενο της υπηρεσίας διπλωματικών διαφορών, επικουρούμενο από τον O. Fiumara, avvocato dello Stato,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον G. Marengo, μέλος της νομικής της υπηρεσίας,

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 17ης Δεκεμβρίου 1986,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 24ης Φεβρουαρίου 1987,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με απόφαση της 20ής Νοεμβρίου 1985, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 5 Δεκεμβρίου 1985, το Cour d' appel των Βερσαλιών υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, δύο προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 30, 36 και 86 της Συνθήκης, προκειμένου να κριθεί αν συμβιβάζεται με τις διατάξεις αυτές η είσπραξη χρηματικού δικαιώματος καλούμενου « συμπληρωματικό δικαίωμα μηχανικής αναπαραγωγής » με την ευκαιρία της δημόσιας εκτέλεσης, μέσω φωνογραφημάτων, έργων που προστατεύονται από δικαίωμα δημιουργού.
- 2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του Basset, ο οποίος εκμεταλλεύεται μια discothèque στο Fréjus και της Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique (εταιρίας δημιουργών, συνθετών και εκδοτών μουσικής, στο εξής: SACEM). Η εταιρία αυτή, επικαλούμενη τη χωρίς καταβολή των οφειλόμενων δικαιωμάτων εκτέλεση έργων που διαχειρίζεται στην discothèque του Basset, άσκησε αγωγή κατ' αυτού του τελευταίου ενώπιον του Tribunal de grande instance του Draguignan, το οποίο κατεδίκασε τον Basset στην πληρωμή των επίμαχων δικαιωμάτων. Ο Basset άσκησε έφεση, ισχυριζόμενος ότι οι συμβάσεις που χρησίμευσαν ως βάση για τα δικαιώματα ήταν άκυρες, επειδή ήταν αντίθετες προς τις διατάξεις του εθνικού και του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού.

- 3 Το Cour d' appel των Βερσαλιών, το οποίο εξεδίκασε την έφεση αυτή ως δικαστήριο αναπομπής μετά από εξαφάνιση της απόφασεως του Cour d' appel του Aix-en-Provence κατόπιν ασκήσεως αναιρέσεως, έκρινε ότι οι ισχυρισμοί που προέβαλε ο Basset περιστρέφονταν γύρω από τις έννοιες « καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσης » και « παράνομη συμφωνία » και ότι έπρεπε να εξεταστούν οι ισχυρισμοί αυτοί όχι μόνο σε σχέση με το γαλλικό δίκαιο, αλλά και με το κοινοτικό δίκαιο, ιδίως με τις διατάξεις των άρθρων 86 και 85 της Συνθήκης.
- 4 Όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 85, το Cour d' appel παρατηρεί ότι η SACEM συνδέεται με τις περισσότερες από τις αλλοδαπές εταιρίες διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού με συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσωπήσεως, σύμφωνα με τις οποίες κάθε εταιρία δίνει στην άλλη την εντολή να εισπράττει τα δικαιώματα του δημιουργού, τα σχετικά με τα έργα που διαχειρίζεται, ενώ η είσπραξη πρέπει να γίνεται, σε κάθε κράτος, υπό τους εν χρήσει όρους στο εν λόγω κράτος. Αυτές οι συμβάσεις, παρόλο ότι μπορούν να χαρακτηριστούν ως « συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων » κατά την έννοια του άρθρου 85, εντούτοις, δεν έχουν ως σκοπό ή ως αποτέλεσμα τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς. Πράγματι, το σύστημα των αμοιβαίων εντολών δεν μπορούσε να αλλάξει το ποσό των δικαιωμάτων που καταβάλλονται, σε κάθε κράτος, ως αμοιβή για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας του δημιουργού, ενώ μπορούσε να οδηγήσει σε περιορισμό των εξόδων εισπράξεως και ελέγχου, προς όφελος των δημιουργών και των χρησιμοποιούντων τα προστατευόμενα έργα.
- 5 Όσον αφορά το άρθρο 86, το Cour d' appel κρίνει ότι η SACEM έχει de facto μονοπώλιο και κατέχει έτσι δεσπόζουσα θέση στην αγορά. Αναφέρει ότι ο Basset προσάπτει στη SACEM ότι εκμεταλλεύτηκε καταχρηστικά τη δεσπόζουσα αυτή θέση από δύο απόψεις: πρώτον, το ποσοστό του δικαιώματος, καθορισμένο σε 8,25 % του ακαθάριστου κύκλου εργασιών της discothèque ήταν υπερβολικό σε σχέση με την παρασχεθείσα υπηρεσία· δεύτερον, αυτό το ποσοστό του 8,25 % συμπεριελάμβανε ένα « συμπληρωματικό δικαίωμα μηχανικής αναπαραγωγής » ανερχόμενο σε 1,65 %, απαιτούμενο για τον ίδιο λόγο όπως και το υπόλοιπο δικαίωμα, δηλαδή λόγω της δημόσιας χρήσης φωνογραφημάτων.
- 6 Ως προς το πρώτο σημείο, το Cour d' appel απορρίπτει την αιτίαση σύμφωνα με την οποία το ποσοστό 8,25 % συνιστά μη δίκαιη τιμή. Έχει τη γνώμη ότι η επιβάρυνση αυτή, παρόλο ότι είναι υψηλή σε σχέση μ' αυτή που ζητείται σε άλλα κράτη, δεν είναι υπερβολική, δεδομένου ότι οι discothèques έχουν ιδιαίτερα υψηλή κατανάλωση μουσικής και, χωρίς αυτή τη μουσική εκμετάλλευση, τα εν λόγω κέντρα θα έπρεπε να κλείσουν αμέσως τις θύρες τους.

- 7 Ως προς το δεύτερο σημείο, το Cour d' appel εξηγεί καταρχάς ότι, σύμφωνα με τη γαλλική νομοθεσία, το δικαίωμα εκμεταλλεύσεως που ανήκει στο δημιουργό συμπεριλαμβάνει το δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης και το δικαίωμα αναπαραγωγής· ότι η δημόσια εκτέλεση ορίζεται ως η μετάδοση του έργου στο κοινό, ιδίως διά της κυκλοφορίας, με οποιοδήποτε τρόπο· και ότι η αναπαραγωγή είναι η υλική αποτύπωση του έργου με κάθε τρόπο που επιτρέπει να μεταδοθεί στο κοινό εμμέσως και ειδικώς με μηχανική εγγραφή. Στον τομέα της μουσικής το δικαίωμα αναπαραγωγής εγχωρείται συνήθως στον κατασκευαστή φωνογραφημάτων και εξοφλείται όταν τα φωνογραφήματα διατίθενται στην αγορά. Εξάλλου, το δικαίωμα του 8,25 % που επιβάλλεται στις discothèques από τη SACEM περιλαμβάνει ένα 6,60 % ως τιμή εκχωρήσεως του δικαιώματος δημόσιας εκτέλεσης και ένα 1,65 %, ως « συμπληρωματικό » δικαίωμα αναπαραγωγής.
- 8 Το Cour d' appel διαπιστώνει σχετικά ότι η σωρευτική είσπραξη του δικαιώματος δημόσιας εκτέλεσης και συμπληρωματικού δικαιώματος αναπαραγωγής δικαιολογείται στο γαλλικό δίκαιο, το οποίο επιτρέπει στο δημιουργό να εκχωρεί στον κατασκευαστή φωνογραφημάτων το δικαίωμα αναπαραγωγής, το οποίο αφορά μόνο τη διάθεσή του στην αγορά ενόψει ιδιωτικής χρήσεως και να απαιτεί συμπληρωματικό δικαίωμα μηχανικής αναπαραγωγής από αυτόν που εκμεταλλεύεται το έργο, ο οποίος αφού λάβει το φωνογράφημα, προβαίνει σε δημόσια χρήση αυτού, η οποία δεν καλύπτεται από το δικαίωμα αναπαραγωγής που καταβλήθηκε στην αρχή. Το Cour d' appel διερωτάται πάντως αν η είσπραξη του συμπληρωματικού δικαιώματος μηχανικής αναπαραγωγής συμβιβάζεται με το κοινοτικό δίκαιο, ιδίως στην περίπτωση που οι υλικοί φορείς ήχου έχουν εισαχθεί από άλλο κράτος μέλος, στο οποίο είχαν διατεθεί κανονικά στην αγορά και στο οποίο για τη δημόσια κυκλοφορία προστατευόμενων έργων προβλεπόταν μόνο ένα χρηματικό δικαίωμα που αντιστοιχούσε στο δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης· υπ' αυτές τις συνθήκες, η σωρευτική επιβολή των δικαιωμάτων στη Γαλλία μπορούσε πράγματι να έχει ως συνέπεια την παρεμπόδιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων.
- 9 Για την επίλυση των ζητημάτων αυτών, το Cour d' appel υπέβαλε στο Δικαστήριο δύο προδικαστικά ερωτήματα για να κριθεί αν τα άρθρα 30 και 36 της Συνθήκης ή το άρθρο 86 της Συνθήκης πρέπει να ερμηνευτούν υπό την έννοια ότι εμποδίζουν « μια εθνική εταιρία δικαιωμάτων του δημιουργού που διαθέτει, για να προστατεύει τα έργα που διαχειρίζεται, de facto μονοπώλιο και συνδέεται με συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με διάφορες αλλοδαπές εταιρίες δικαιωμάτων του δημιουργού, εγκατεστημένες ιδίως σε κράτη μέλη της Κοινότητας, να εισπράττει από τους χρήστες, επ' ευκαιρία δημόσιας εκτέλεσης έργων που διαχειρίζονται οι αλλοδαπές αυτές εταιρίες μέσω φωνογραφημάτων που διατίθενται ελεύθερα στο έδαφος αυτών των κρατών μελών, δικαίωμα (που καλείται “ συμπληρωματικό δικαίωμα μηχανικής αναπαρα-

γωγής”), η είσπραξη του οποίου προβλέπεται και επιτρέπεται από το δίκαιο του κράτους στο οποίο γίνεται χρήση των φωνογραφημάτων, αλλά όχι από το δίκαιο των κρατών μελών από τα οποία έχουν εισαχθεί ».

- 10 Στην έκθεση για την επ’ ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται η γαλλική νομοθεσία περί πνευματικής και καλλιτεχνικής ιδιοκτησίας και οι έγγραφες παρατηρήσεις που κατατέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου. Τα στοιχεία αυτά του φακέλου δεν επαναλαμβάνονται πιο κάτω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για να σχηματίσει κρίση το Δικαστήριο.
- 11 Καταρχάς, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι οι υλικοί φορείς ήχου είναι προϊόντα στα οποία εφαρμόζεται το καθεστώς ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων και, επομένως, το άρθρο 30 της Συνθήκης απαγορεύει την εφαρμογή μιας εθνικής νομοθεσίας, η οποία επιτρέπει σε μια εταιρία διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού να αντιταχθεί, βάσει του αποκλειστικού δικαιώματος εκμεταλλεύσεως που ασκεί στο όνομα του κατόχου του δικαιώματος δημιουργού, στη διανομή των υλικών φορέων ήχου που προέρχονται από άλλο κράτος μέλος. Εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 36 της Συνθήκης προβλέπει ότι το άρθρο 30 δεν αντιτίθεται σε περιορισμούς εισαγωγών που δικαιολογούνται από λόγους προστασίας της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας· η διατύπωση αυτή περιλαμβάνει την προστασία που συνεπάγεται το δικαίωμα του δημιουργού, ιδίως, καθόσον γίνεται εμπορική εκμετάλλευσή του υπό τη μορφή αδειών. Σύμφωνα με τη δεύτερη πρόταση του άρθρου 36, οι περιορισμοί αυτοί δεν δύνανται πάντως να αποτελούν ούτε αυθαίρετη διάκριση ούτε συγκεκαλυμμένο περιορισμό στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών.
- 12 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το « συμπληρωματικό δικαίωμα μηχανικής αναπαραγωγής », το οποίο αποτελεί αντικείμενο των προδικαστικών ερωτημάτων, δεν εισπράττεται με την ευκαιρία της εισαγωγής ή της εμπορίας δίσκων ή άλλων υλικών φορέων ήχου, αλλά λόγω της δημόσιας χρήσεώς τους, παραδείγματος χάρι από ραδιοφωνικό σταθμό, σε discothèque ή σε μηχανήμα όπως το « juke-box » εγκατεστημένο σε δημόσιο χώρο. Το πρόβλημα που έθεσε το εθνικό δικαστήριο έγκειται στο γεγονός ότι το εν λόγω δικαίωμα εισπράττεται, με την ευκαιρία αυτή, σωρευτικώς με ένα « δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης ».
- 13 Το εθνικό δικαστήριο ερωτά αν τα άρθρα 30 και 36 ή, αντιστοίχως, το άρθρο 86 της Συνθήκης αντιτίθενται σ’ αυτή τη σωρευτική επιβολή, όταν οι υλικοί φορείς ήχου έχουν κατασκευαστεί και διατεθεί στην αγορά σε ένα κράτος μέλος, στο οποίο η εν λόγω σωρευτική επιβολή δεν υφίσταται, αλλά στο οποίο εισπράττεται μόνο δικαίωμα

δημόσιας εκτέλεσης με την ευκαιρία της δημόσιας εκτέλεσης του εγγεγραμμένου έργου. Αυτή η περίπτωση πρέπει να εξεταστεί.

- 14 Σχετικά, πρέπει να παρατηρηθεί ότι είναι δεδομένο ότι, σύμφωνα με το συνήθως συμβαίνον στον τομέα διαχείρισεως των δικαιωμάτων του δημιουργού, βάσει των ισχυουσών διεθνών συμβάσεων, η σωρευτική είσπραξη του δικαιώματος δημόσιας εκτέλεσης και ενός συμπληρωματικού δικαιώματος μηχανικής αναπαραγωγής, με την ευκαιρία της δημόσιας εκτέλεσης στη Γαλλία ενός εγγεγραμμένου μουσικού έργου, πραγματοποιείται είτε οι δίσκοι είναι γαλλικής προελεύσεως είτε έχουν κατασκευαστεί ή διατεθεί στο εμπόριο σε άλλο κράτος μέλος. Είναι αληθές ότι για την ίδια δημόσια εκτέλεση σε άλλο κράτος μέλος εισπράττεται μόνο το δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης προς όφελος του δημιουργού και του κατασκευαστή των δίσκων και μόνον αυτό, αλλά αυτό δεν συνεπάγεται ούτε ότι το ποσό του εισπραχθέντος δικαιώματος ούτε ότι η λειτουργία του διαφέρουν από το ποσό και τη λειτουργία των δικαιωμάτων που εισπράττονται στη Γαλλία με την ίδια ευκαιρία.
- 15 Με άλλα λόγια, κι αν δεν ληφθούν υπόψη οι όροι που χρησιμοποιούν η γαλλική νομοθεσία και πρακτική, το συμπληρωματικό δικαίωμα μηχανικής αναπαραγωγής αποτελεί επομένως τμήμα της αμοιβής των δικαιωμάτων του δημιουργού για τη δημόσια εκτέλεση εγγεγραμμένου μουσικού έργου. Το ποσό του δικαιώματος αυτού υπολογίζεται εξάλλου, όπως και το ποσό του καθαυτού δικαιώματος δημόσιας εκτέλεσης, βάσει του κύκλου εργασιών της discothèque και όχι βάσει του αριθμού των δίσκων που έχουν αγοραστεί ή που έχουν εκτελεστεί δημόσια.
- 16 Από αυτό προκύπτει ότι, ακόμη κι αν υποθεθεί ότι η είσπραξη του επίμαχου δικαιώματος μπορεί να έχει περιοριστικό αποτέλεσμα επί των εισαγωγών, δεν κατατάσσεται μεταξύ των μέτρων ισοδύναμου αποτελέσματος που απαγορεύονται από το άρθρο 30 της Συνθήκης, αφού πρέπει να λογισθεί ως η κανονική εκμετάλλευση του δικαιώματος του δημιουργού και εφόσον δεν αποτελεί αυθαίρετη διάκριση ή συγκεκριμένο περιορισμό στο ενδοκοινοτικό εμπόριο κατά την έννοια του άρθρου 36 της Συνθήκης.
- 17 Επομένως, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι τα άρθρα 30 και 36 της Συνθήκης ΕΟΚ πρέπει να ερμηνευτούν υπό την έννοια ότι δεν εμποδίζουν την εφαρμογή εθνικών νομοθετικών διατάξεων που επιτρέπουν σε μια εθνική εταιρία διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού να εισπράττει, λόγω της δημόσιας εκτέλεσης υλικών φορέων ήχου, δικαίωμα καλούμενο συμπληρωματικό δικαίωμα μηχανικής αναπαραγωγής που προστίθεται στο δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης, ακόμη κι όταν

αυτό το συμπληρωματικό δικαίωμα δεν προβλέπεται στο κράτος μέλος όπου οι εν λόγω υλικοί φορείς ήχου διατίθενται κανονικά στην αγορά.

18 Όσον αφορά το δεύτερο ερώτημα, από τις σκέψεις που αναπτύχθηκαν πιο πάνω σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 36 της Συνθήκης, προκύπτει ότι η χρήση, στην οποία προβαίνει μια εταιρία διαχείρισεως των δικαιωμάτων του δημιουργού, των δυνατοτήτων που της παρέχει η εθνική νομοθεσία σχετικά δεν αποτελεί, αυτή καθαυτή, καταχρηστική συμπεριφορά, κατά την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης.

19 Πάντως, δεν αποκλείεται το επίπεδο του δικαιώματος ή των σωρευομένων δικαιωμάτων, που καθόρισε η εταιρία διαχείρισεως, να είναι τέτοιο ώστε να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 86 της Συνθήκης. Πράγματι, το εθνικό δικαστήριο, το οποίο είναι το μόνο αρμόδιο για την απόδειξη των πραγματικών περιστατικών στο πλαίσιο της διαδικασίας ερμηνείας του άρθρου 177 της Συνθήκης, διαπίστωσε ότι εν προκειμένω η SACEM πρέπει να θεωρηθεί ως επιχείρηση, η οποία κατέχει δεσπόζουσα θέση στην κοινή αγορά. Απ' αυτό προκύπτει ότι η συμπεριφορά της εν λόγω επιχείρησης θα είναι αντίθετη προς αυτή τη διάταξη αν προβαίνει σε καταχρηστικές πρακτικές, ιδίως επιβάλλοντας μη δίκαιους όρους.

20 Εν προκειμένω, το εθνικό δικαστήριο έκρινε ότι το επίπεδο των δικαιωμάτων που ζητεί η SACEM από τις *discothèques* στη Γαλλία ήταν μη δίκαιο. Η Επιτροπή επισήμανε στις έγγραφες παρατηρήσεις της ότι οι υπηρεσίες της πραγματοποιούν έρευνα που έχει ως αντικείμενο, γενικώς, τα δικαιώματα που εισπράττονται από τη SACEM, από τις γαλλικές *discothèques*: η έρευνα αυτή αναφέρεται τόσο στη βάση τους όσο και στο συντελεστή τους. Εντούτοις, πρέπει να διαπιστωθεί ότι το επίπεδο των δικαιωμάτων δεν αποτελεί μέρος των ερωτημάτων που το εθνικό δικαστήριο υπέβαλε στο Δικαστήριο.

21 Επομένως, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 86 της Συνθήκης ΕΟΚ πρέπει να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι οι απαγορεύσεις τις οποίες συνεπάγεται δεν εφαρμόζονται στη συμπεριφορά μιας εθνικής εταιρίας διαχείρισεως των δικαιωμάτων του δημιουργού για το μόνο λόγο ότι η εταιρία αυτή εισπράττει λόγω της δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, δικαίωμα καλούμενο « συμπληρωματικό δικαίωμα μηχανικής αναπαραγωγής », το οποίο προστίθεται στο δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης, ακόμη και στην περίπτωση που αυτό το συμπληρωμα-

τικό δικαίωμα δεν προβλέπεται στο κράτος μέλος όπου οι υλικοί αυτοί φορείς ήχου διατίθενται κανονικά στην αγορά.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 22 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας, η κυβέρνηση της Ιταλικής Δημοκρατίας και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης το χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί του ερωτήματος που υπέβαλε το Cour d'appel των Βερσαλιών με απόφαση της 20ής Νοεμβρίου 1985, αποφαινεται:

- 1) Τα άρθρα 30 και 36 της Συνθήκης ΕΟΚ πρέπει να ερμηνευτούν υπό την έννοια ότι δεν εμποδίζουν την εφαρμογή εθνικών νομοθετικών διατάξεων που επιτρέπουν σε μια εθνική εταιρία διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού να εισπράττει, λόγω της δημόσιας εκτέλεσης υλικών φορέων ήχου, δικαίωμα καλούμενο συμπληρωματικό δικαίωμα μηχανικής αναπαραγωγής που προστίθεται στο δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης, ακόμη κι όταν αυτό το συμπληρωματικό δικαίωμα δεν προβλέπεται στο κράτος μέλος όπου οι εν λόγω υλικοί φορείς ήχου διατίθενται κανονικά στην αγορά.
- 2) Το άρθρο 86 της Συνθήκης ΕΟΚ πρέπει να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι οι απαγορεύσεις τις οποίες συνεπάγεται δεν εφαρμόζονται στη συμπεριφορά μιας εθνικής εταιρίας διαχείρισεως των δικαιωμάτων του δημιουργού για το μόνο λόγο ότι η εταιρία αυτή εισπράττει, λόγω της δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, δικαίωμα καλούμενο συμπληρωματικό δικαίωμα μηχανικής αναπαραγωγής, το οποίο

προστίθεται στο δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης, ακόμη και στην περίπτωση που αυτό το συμπληρωματικό δικαίωμα δεν προβλέπεται στο κράτος μέλος όπου οι υλικοί αυτοί φορείς ήχου διατίθενται κανονικά στην αγορά.

Mackenzie Stuart

O'Higgins

Schockweiler

Bosco

Koormans

Due

Bahlmann

Joliet

Rodríguez Iglesias

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Απριλίου 1987.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart